

ΚΡΗΤΙΚΑ ΠΑΛΑΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

15*

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΒΛΑΣΤΟΣ ΠΡΟΣ ΘΩΜΑΝ ΚΟΝΤΑΡΙΝΗΝ

Εἰς τὴν ἔκτενῆ καὶ χρησιμωτάτην ἐργασίαν του : «Κατάλογος χειρογράφων τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Ἁγίου Μάρκου ἐν Βενετία, κατ' ἐπιλογὴν ἐκ τῆς VI καὶ VII ἰταλικῆς σειρᾶς» ὁ Σπυρίδων Μ. Θεοτόκης¹ ἐπεσήμανεν εἰς τὸν κώδικα 915 (8593) τῆς Μαρκιανῆς Βιβλιοθήκης, ὅστις περιέχει διάφορα κείμενα συλλεγένητα ὑπὸ Ἱερωνύμου Κονταρίνη, ἐπιγράμματα καὶ ὁμιλίαν τοῦ Μελετίου Βλαστοῦ² πρὸς τὸν καθολικὸν ἀρχιεπίσκοπον Κρήτης Θωμᾶν Κονταρίνην³. Ὁ Θεοτόκης ἐδημοσίευσε μόνον τὰ ἐπιγράμματα, μὲ ἀρκετὰς ὁμως καὶ αὐτὰ παραναγνώσεις. Λόγω τοῦ ἐνδιαφέροντος τὸ ὁποῖον παρέχουν τὰ ἔργα τοῦ Μελετίου Βλαστοῦ ἐκδίδω κατωτέρω τὴν ἀνέκδοτον ὡς ἄνω ὁμιλίαν του καὶ ἐπανεκδίδω τὰ ἐπιγράμματα ἀποκαθιστῶν τὰς παραναγνώσεις τοῦ Θεοτόκη.

Εἰς τὸ χειρόγραφον, ἕξ οὗ ἢ ἐνταῦθα ἔκδοσις, δὲν λέγεται ρητῶς ὅτι τὰ ἐπιγράμματα καὶ ἡ ὁμιλία εἶναι ἔργα τοῦ Μελετίου Βλαστοῦ. Τὸ χειρόγραφον, ὅπερ βεβαίως εἶναι αὐτόγραφον, ἀναφέρει ἀπλῶς «Μελετίου», ὅ,τι ὁμως ὀρθῶς ὁ Θεοτόκης ἀπέδωκεν ταῦτα εἰς τὸν Μελέτιον Βλαστὸν ἀποδεικνύεται εὐχερῶς ἐκ τῶν ὑπὸ Ν. Β. Τωμαδάκη συγκεντρωθέντων στοιχείων εἰς δύο βιβλιογραφικὰς μονογραφίας του περὶ τοῦ Μελετίου Βλαστοῦ⁴. Ὁ Μελέτιος Βλαστὸς ἐπεδίδετο εἰς τὴν ἐπιγραματοποιίαν, τὰ δὲ ὑπὸ τοῦ Μυστακίδου συλλεγένητα ἐπιγράμματα οὐδόλως διαφέρουσι τῶν ἐνταῦθα ἐκ νέου δημοσιευόμενων ἀπὸ τὸν κώδικα τῆς Μαρκιανῆς Βιβλιοθήκης. Καὶ τὰ ἐπιγράμματα καὶ ἡ ὁμιλία δὲν παρέχουσι ἰδιαίτερα ἱστορικὰ στοιχεῖα ἀποτελοῦν ὁμως ἐνδιαφέρουσαν πηγὴν διὰ τὰς σχέσεις τῶν λογίων Κρητῶν πρὸς τοὺς καθολικοὺς ἐκκλησιαστικοὺς παράγοντας ἐν τῇ νήσῳ.

*) Βλ. «Κρητικὰ Χρονικὰ» Ε', σ. 331 κ. ἑξ.

1) «Ἑλληνικὰ» 4, 1931, 407.

2) Ἔδρασεν κατὰ τὰ τέλη τοῦ 16. καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 17. αἰῶνος.

3) Cornelius, Creta Sacra II, 100.

4) «Ἐπετηρὶς Ἑταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν» 18, 1948 247 — 257 καὶ «Ἀθηνᾶ» 53, 1950, 85—93. Ὁ Τωμαδάκης δὲν ἀναφέρει τὰ ὑπὸ τοῦ Θεοτόκη δημοσιευθέντα ἐπιγράμματα.

Cod. Marcianus Venetus VII, 915 (8593) f. 394.

† *Εἰς τὸν ἐπιφανέστατον καὶ παναιδεσιμώτατον Κύριον
Θωμᾶν Κονταρινὸν ἀρχιεπίσκοπον Κρήτης
Μελετίου.*

5 *Οὐασιν ἀμετέροις πολυπάμφαον οὖνομα Θωμᾶ
Κονταρινὲ Κρητῶν φροντίδι' ἀειράμενε,
Ἦ μὲν ἐνωτισθέντες ὁπόσον κύδιμον ἐν γὰ
ἀξιοπιστοτέρως τοῦτο δὲ νῦν βλέπομεν.*

Εἰς τὸν αὐτόν, τοῦ αὐτοῦ.

10 *Μηκέτι ἀελίοιο ἄτερ σκόπεε ξένε αὐγάν,
θαλπνοτέραν κατιδεῖν Πίνδαρος αὐτὸς ἔφη.
Τοῦτο δ' ἐγὼν ἐρέω πραπίδεσσι δὲ βάλλεο Θωμᾶ,
ἀκτίσι σῶν χαρίτων λάμπεται ἠέλιος.
Ἐξεχύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου Πάτερ' τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμή-
[ματα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ θεοῦ.*

2 *Κονταρίνην* Th. 4 *θῦασιν* Th. 5 *ἀειράμενε* Th. 6 *ἐνωτιαθέντος* Th. 9 *αὐ-
δάν* Th. 11 *ἐγὼν* Th. *πραπίδεσσι* Th. *βάλλιο* Th. 12 *ἀκτύσιων* Th. 13 *ὀρμήματα :*
ὀράματα Th.

Cod. Marcianus Venetus, VII, 915 (8593) ff 394v—397.

Ἵσοι μὲν πρὸ ἐμοῦ ἔδραμον, ὅσοι προέφθασαν, ὅσοι ταχύτε-
ρον ἤλυθον, κινουῦντες τὴν δξεῖαν καὶ καλλικέλαδον αὐτῶν γλῶτ-
ταν, καὶ ταῦτα οἱ ἐντιμότετοι καὶ ἐκλαμπρότατοι κύριοι ἀκαδη-
μιακοί, ἵνα ἐπαινέσωσι, δοξάζοντες, καὶ ἐγκωμιάσωσι κηρύττοντες
5 τινὰ τῶν φωτεινοτάτων ἀκτίνων, τῶν πολλῶν καὶ θαυμασιῶν καὶ
περιβοήτων σου ἀρετῶν, ἐπιφανέστατε καὶ παναιδεσιμώτατε ἡμέ-
τερε δέσποτα καὶ πάτερ, οὗτοι πάντες ἐποίησαν ἔργον πάνυ σφόδρα
ἐπεικές, λίαν δόκιμον, μάλα ἄξιον, ἄγαν αἰνητόν, πάνυ τοῖς πᾶ-
σιν ἀληθῶς ἐφετόν, ἐράσμιον καὶ μάλα καταθύμιον· δοκεῖ δέ μοι,
10 νῆ αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, ἄξιον καὶ ἑμαυτὸν μὴ εἶναι κατηγορίας,
τοσαύτην σιγὴν μέχρι τοῦ νῦν ἀσκήσαντα καὶ ἤδη βουλόμενον ἄρ-
ξασθαι τῆ βραδυγλώττω μου γλώττη, ἐπαινέσαι, εὐφημῆσαι, κηρύ-
ξαι καὶ πᾶσιν ἐφαπλῶσαι λόγον, κλάδον τινα διηγούμενον, τῶν
ὑψηλῶν καὶ ἀπαλῶν καὶ λίαν καρποφόρων δένδρων, τουτέστι τῶν
15 ὑπερλάμπρων καὶ θεηλάτων σου χαρισμάτων· οὐδεὶς μοι κρίνων
δικαίως καὶ τὸ αἷτιον τῆς σιωπῆς ἀκριβῶς στοχαζόμενος, μέμψιν

- δικαίαν λοιπὸν ἐπιμέμψεται· πολλῶν οὖν ὄντων καὶ μεγάλων τῶν
 κωλύοντων μου τὴν γλῶτταν καὶ εἰς τοιοῦτον ἀγῶνα ἑμαυτὸν μὴ
 ἐκδοῦναι λεγόντων μοι, ἀλλὰ μάλλον ἀπ' ἑμαυτοῦ μακρὰν τοῦτον
 20 ἀποσοβῆσαι, τρία ὑπῆρχον τὰ δυσχερέστατα, ἃ εἰ μὲν τις | ἕξακρι· 395
 βώσαιτο, καλῶς με πεποιηκέναι ψηφίσαιτ' ἄν. Πρῶτον ἦν τὸ πλη-
 θος καὶ ἡ ἄβυσσος τῶν πολλῶν καὶ ποικίλλων σου ἀρετῶν, ἐπέι-
 περ ἡ διάνοια ἐννοουμένη μου τοιοῦτον καὶ τηλικούτον ἀνθοφο-
 ροῦντα λειμῶνα, τοιοῦτον εὐώδη καὶ πάντερπνον καὶ κατάκοσμον
 25 κῆπον καὶ μηδὲ ἄψασθαί τινος κατισχύουσα, ἑταλάνιζεν αὐτὴ
 ἑαυτήν, ἐκεῖνο ἐκ τοῦ σοφωτάτου τῶν ποιητῶν αὐτὴ καθ' ἑαυτήν
 ἕξαγγέλλουσά τε καὶ συλλογίζουσα, οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι,
 δέκα δὲ στόματ' εἶεν, οἷά τε ᾧ μέρος τι προφορικῶς ἐξερεύξασθαι·
 ἐνὸς δὲ μοι στόματος ὄντος καὶ μιᾶς τῆς γλώττης καὶ ταύτης μογ-
 30 γιλάλου πῶς τσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐξειπεῖν δυνήθῃ; Ἄρα γοῦν
 πρεπόντως ἀρμόζει μοι τὸ σιγᾶν, μάλιστα γὰρ καὶ τὸ τοῦ φιλοσόφου
 καλῶς ἀνακρίνουσα, οὐδενὸς ὄντος ἐπαίνου ἱκανοῦ τῶν ἐκλεκτῶν
 καὶ ἐξόχων καθάψασθαι φάσκοντος. Δεύτερον ἦν μοι τὸ ἐμποδίζον
 καὶ εἰς τ' οὐπίσω παλινδρομεῖν βιαζόμενον καὶ τὸν τοιοῦτον ἀγῶ-
 35 να μὴ ἀναδέξασθαι, τὸ ἔωρακέναι με τοὺς ἄλλους οὐκ ὀλίγοις μὲν
 τοῖς ἰδρῶσι ρεραντισμένους, ὑπὸ τοιοῦτον ἀγῶνα σφᾶς αὐτοὺς ὑπο-
 βάλλοντας· ἐντεῦθεν δ' ἐπῆλθε μοι κατὰ νοῦν καὶ τὸ τῶν σοφῶν
 ὄντως σοφώτατον λόγιον· δεῖ τοὺς νεωτέρους ἐπὶ πρεσβυτέρων σιω-
 πᾶν, ἐπὶ σοφωτέρων ἀκροᾶσθαι. Τρίτον καὶ τελευταῖον σιωπᾶν
 40 ἐπετίμα με καὶ τὸ ξένον τῆς φράσεως, ἐπειδὴ περ ἡ θαυμαστή σου
 ἀγχίνοια οὐδενὸς ἄλλου τῶν ἡμετέρων γεύεται λόγων εἰ μὴ μόνον
 ἀπλῆς καὶ ἀσημάντου τῆς φωνῆς· κέκρικα δ' ὁμως τὸ σύνολον τού-
 του καὶ μὴ ἀπαξιώσασθαι, τῆς σῆς γὰρ προσδεόμενος καλοκαγα-
 θίας καὶ τῆ σῆ πάνυ τεθαρορηκῶς προμηθεῖα ἄρξομαι τοῦ τοιούτου
 45 ἐπιχειρήματος· ἀλλ' ὥσπερ αὐτὴ ἡ πρωκαταρκτικὴ καὶ πανσιτίσιος
 καὶ προνοητικὴ τῶν πάντων αἰτία ὁ τῶν ὄλων ὑπεράγαθος θεὸς
 ἀνευδεῆς ὢν καὶ οὐ χρεῖζων τινῶν | ὕμνωδίας παρὰ πάντων δέχε- 395V
 ται τὴν ὕμνωδίαν πρὸς τὴν ἔννοιαν ὄρων τῶν προσφερόντων τὴν
 ὕμνωδίαν καὶ διὰ τοῦτο ὡς χρέος αὐτὴν ἀπολαμβάνων ἀντιδωρεῖ-
 50 ται τοῖς ὕμνοῦσι τὰς χάριτας, οὕτω καὶ τὴν θαυμαστὴν καὶ ἀξίαν
 σου φρόνησιν ὡς ἐπισιτήμην καὶ ἐνέργειαν ἀφομοιουμένην τὸ θεο-
 εἰδὲς κάλλος εὐελπίς εἰμι καὶ τὸν ἡμέτερον ἔπαινον εἰς τὸ ταπει-
 νόν, ἀλλ' οὖν γ' εὐλαβείας βρύθοντα φιλευσπλάχνως εἰσδέξασθαι
 οὐχ ὡς χρεῖαν ἔχουσαν τῶν ἐπαίνων, ἄπαγε τοῦ νοῦ· πῶς γάρ;
 55 ἀλλὰ τὴν τῶν σῶν λογικῶν προβάτων ἀγαθὴν διάθεσιν στοχαζο-
 μένην εἰκότως καὶ μάλα ἀξίως ἔχομέν σε καλέσαι τοῖς ὀνόμασιν

- ἐκείνοις οἷς ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ θεὸς τῶν ἀπάν-
των, ἡ βαθύκολπος καὶ ἀληθῆς σοφία καὶ δύναμις τοῦ προανάρ-
χου θεοῦ καὶ πατὴρ ἐκάλεσε τοὺς αὐτοῦ μαθητὰς καὶ ἀποστόλους
60 φῶς «ὕμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου» ἄλλας «ὕμεῖς
ἐστε τὸ ἄλλας τῆς γῆς» (Mat. 5,13) πόλιν «οὐ δύναται πό-
λις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη (Mat. 5,13—14).
Τοῖς τρισὶ τούτοις κοσμεῖται καὶ τέλειος δείκνυται ὁ μέγας οὗτος
καὶ θαυμαστὸς κόσμος· τοῖς αὐτοῖς τούτοις καὶ ὁ τούτου μικρότε-
65 ρος τῆ ποσότητι, ἀλλ' οὖν τιμιώτερος τῆ ἀξία ὁ ἄνθρωπος, τὸ τῶν
χειρῶν τοῦ θεοῦ ἐξαίρετον ἄγαλμα πνευματικῶς ἀγλαΐζεται καὶ
καταφαιδρύνεται· λέγομεν τοίνυν εἶναι σε φῶς, ἐπεὶπερ κατάγη ἐξ
ἐκείνης τῆς πανυπερλάμπρου καὶ πεφωτισμένης καὶ πάντη περι-
βοήτου πόλεως τῶν Ἐνετιῶν, τῆς ἠδύοιτης καὶ εὐσπλάγχνου τῶν εὐ-
70 σεβῶν καταφυγῆς, γέννημα ὦν καὶ θρέμμα τῶν τὰ μέγιστα εὐδο-
κιησάντων· καλοῦμεν σε φῶς ὡς ὑπὸ πολλῶν, πῶς οἶει; καὶ μά-
λα καλῶς ἐκλελεγμένον διάδοχον καὶ ἐπίτροπον γενέσθαι τοῦ ἀδύ-
του καὶ ἀνεσπέρου φωτὸς τοῦ νοητοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης τοῦ
αἰωνίου θεοῦ· ἐχόντως καλοῦμεν σε φῶς, ὡς τοῦ σκότους τῆς ἁμαρ-
75 τίας τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἀπαλλάττοντα καὶ τῷ φωτὶ τῶν χαρισμά-
των σου ταύτας ἐναργῶς καταφαιδρύνοντα· ὅπου γὰρ φωτὸς πα-
ρουσία, ἐκεῖσε σκότους ἀπουσία νενομοθέτηται· ἐχομέν σε φῶς |
μάλιστα γέ· ὡς γὰρ τῆ τοῦ φωτὸς ἐπιλάμπει ἕκαστον τῶν πραγμά- 396
των ὡς ἔστι γνωρίζεται, εἰ μὲν γῆϊνον, γῆϊνον, εἰ δ' οὐράνιον, οὐ-
80 ράνιον, οὕτω καὶ ἡ σοφὴ διδασκαλία καὶ παιδρὰ λάμπεις τῶν ἔρ-
γων σου φωτίζειν εἴωθε τὸν ἡμέτερον νοῦν, ὅπως γινώσκῃ τὰ
παρόντα ὡς πρόσκαιρα καὶ τούτων καταφρονεῖν καὶ τὰ μέλλοντα
ὄντα αἰώνια καὶ τούτων τὸ τέλος ἐπιζητεῖν· δικαίως ὦ δέσποτα ἐκ-
καλοῦμεν σε φῶς· εἰ γὰρ καὶ ὡς περιγραπτὸς ἐν τόπῳ τυγχάνων
85 διατελεῖς, ἀλλ' οὖν αἱ ἀστραπαὶ τῶν σῶν πράξεων φεγγοβολοῦσι
φωτίζουσαι τὴν ὑφήλιον· ὅθεν καὶ τὸ προφητικὸν ἐπεὶ ἤλθε μοι
προσφέρειν σοι λόγιον· ἔφαναν αἱ ἀστραπαὶ σου τῆ οἴκο ἐνή, δι-
καίως εἶναι σε λέγομεν φῶς· ἀναβάσεις γὰρ ἐν τῆ σῆ καὶ οὐα καρ-
δία ἐνθέμενος τὰ ἄνω φρονεῖν ἐξελέξω καὶ πρὸς αὐτὰ ἰ πτείνειν
90 τὸν νοῦν οὐ κατώκνησας κύριον σεαυτὸν τῶν κάτω ἀπεργασάμενος
καὶ τὸ ἀμήχανον ἐκεῖνο κάλλος ἐνοπτριζόμενος· διὰ τοι τοῦτο τὴν
ἀρχιερωσύνην κατὰ τὸν πολὺν τὰ θεῖα Διονύσιον καλέομεν φωτι-
σμόν· ταύτην γὰρ ὁ ἐνδυσάμενος, φωτίζεται καὶ φωτίζει τὸν ἔσω
ἄνθρωπον, τουτέστιν αὐτὴν τὴν ψυχὴν· αὐθις δ' εἰκότως παναιδε
95 σιμώτατε πάτερ, ἄλλας σε λέγειν δυνάμεθα· τίς γὰρ ἀκούων μὴ ἐκ
πλαγῆ; τίς δὲ καὶ ὄρων μὴ θαυμάσῃ τὰς ἀγρύπνους καὶ σοφὰς κυ·

- βερνήσεις, ἅς σεαυτὸν τῇ φρονήσει σου κατεπλούτησας; Ὡς ὀφθαλ-
 μὸς γὰρ ὑπάρχων τὰ πάντα καλῶς ἐπιβλέπων τοῖς πᾶσιν ἀπονέ-
 μεις τὰ πρόσοφρα. Ἐχόντως σε λέγομεν ἄλας· κατέχεις γὰρ τὸν
 100 τῆς δικαιοσύνης ζυγὸν καὶ τῇ ἀμέτρῳ σου ἀγχινοῖα τοὺς δύο λαοὺς
 εὐνομεῖς ἑκατέρῳ ἐκκηρύττων τὰ ἴδια· ἀξίως ἄλας καλεῖσθαι σε λέ-
 γομεν· ἐπιφέρεις γὰρ πνευματικῶς τὰς τρεῖς τοῦ ἄλατος δυνάμεις,
 ξηρότητα, ὑγρότητα καὶ θερμότητα· καὶ τὴν μὲν ξηρότητα ὡς ἀσφα-
 λῆ καὶ βεβαίαν οὖσαν τὸ βέβαιον τῆς πίστεως ἐπισημαίνεσθαι, τὴν
 105 δὲ ὑγρότητα ἴδιον οὖσαν τοῦ ἀέρος, αὐτὴν τὴν πρὸς θεὸν ἐλπίδα
 διατεκμαίρεσθαι· καὶ γὰρ ὁ θεοβίτης Ἡλίας φωνῆ; ὡς αὔρας λε-
 πτῆς ἐνηχημένος, | ἐκεῖσε εἶδε τὸν κύριον· τὴν δέ γε θερμότητα, τὸ 396v
 πάντων τελειότερον αὐτὴν φημί τὴν ἀγάπην· ζέεις γὰρ τῷ πνεύ-
 ματι κατὰ τὸν θεῖον ἀπόστολον λέγομέν σε ἄλας καὶ τούτῳ σοι
 110 μαλ' εἰκότως ἐπιδίδοται· ὡς γὰρ αὐτὸ σύμβολον εἶχον οἱ ἐθνικοὶ
 πρὸς συμφωνίαν καὶ βεβαίωσιν τῆς ἑαυτῶν φιλίας, τοῦτο κατε-
 σθίοντες, οὕτω καὶ αὐτὸς τὴν σάρκα καθυποτάξαι προείλω τῷ
 πνεύματι, πνευματικὴν ταύτην καὶ οὐ τὸ πνεῦμα σαρκικὸν τελειού-
 μενος· μήτε τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς σαρκός, μήτε μὴν τῆς σαρκός
 115 κατὰ τοῦ πνεύματος ἐπανισιαμένης· ἐχόντως ἔχομέν σε ἄλας ἀνα-
 κράζεσθαι· καθαίρεις γὰρ τὰς ἡμετέρας διανοίας ἀπὸ παντὸς κι-
 βδήλου καὶ πάσης ἀκαθαρσίας ἁμαρτημάτων· ὅθεν κάθαρσιν τὴν
 τῆς ἱερωσύνης ἀξίαν ὁ Διονύσιος ἀπεφήνατο ὡς κάθαρσιν προξε-
 νοῦσαν ὅμοιον τοῖς ταύτην ἐπιφέρουσι καὶ τοῖς ὑπ' αὐτῶν πᾶσι
 120 κυβερνωμένοις. Ἄλλ' ἐπανέλθωμεν τοίνυν καὶ εἰς τὸ τρίτον πανιε-
 ρώτατε πάτερ· Τίς οὐκ ἔχει καλέσαι σε πόλιν, ὡς ἓνα ὄντα τῶν ἀ-
 ξίως νομοθετούντων τὰς πόλεις; ἀξιοπρεπῶς ὀνομάζομέν σε πόλιν,
 ὡς σαυτὸν δεδοξασμένον πέλοντα ταῖς ἀγλαταῖς τῶν ἀγλαοφανῶν
 πόλεων· πάλιν καλοῦμεν σε πόλιν· ἠὐδόκησας γὰρ ἄξιον σαυτὸν ἀ-
 125 ποκαταστήσαι καὶ καταπαῦσαι, εἰς τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ τὴν οὐρά-
 νιον πόλιν· δὶς τε ἐκκαλοῦμεν σε πόλιν· ὡς γὰρ μεσίτης καὶ πρέ-
 σβυς γενόμενος ἐκ πόλεως εἰς πόλιν τῷ τῆς ἀγάπης συνδέσμῳ ταύ-
 τας διαφυλάττων, οὕτω καὶ πρὸς θεὸν ἐψηφίσω γενέσθαι τὰς ἡμε-
 τέρας ψυχὰς ὁσίως αὐτῷ παρατιθέμενος· εἰκότως ἀνακράζομέν σε
 130 πόλιν, ὡς συνοικοῦντα ἀδιαλείπτως καὶ συνομιλοῦντα τῷ φυλάτ-
 τοντι καὶ σκέποντι τὴν ἐνταῦθα συμβολικὴν καὶ τὴν ἐκεῖσε διαμέ-
 νουσαν πόλιν. Ταύτην τὴν μικρὰν ρανίδα τῶν ἐπαίνων τόλμη ἐτόλ-
 μησα τήμερον κύριε Θωμᾶ Κονταρινὲ ἀποδώσειν σοι, οὐχ ἵνα προ-
 σθήκη τῷ τοῖς ἀπείροις σου ἐπιβάλω χαρίσματος· | τί γὰρ μικρὰ ρα- 397
 135 νὶς πρὸς θάλατταν οὕτω κυματοῦσαν καὶ πλημμυροῦσαν; τί μικρὰ
 λάμπις πρὸς ἥλιον; ἀλλ' ἵνα, ὡς ἔφθην εἰπών, τὴν τῆς ψυχῆς

ἀγαθὴν διάθεσιν, ναὶ μὴν καὶ αὐτὴν τὴν καρδίαν προσεπεδείξω
 σοὶ ταύτην τὴν μικρὰν καὶ ταπεινὴν μου εὐφημίαν ἀσμένως προ-
 σδέξοιο δέσποτα, οὐχ ὡς μικρὰν καὶ ταπεινὴν, ἀλλ' ὡς μεγάλην
 140 καὶ ὑψηλὴν, οὐ τὴν πληθὺν τῶν σῶν ἀρειῶν ἀλλὰ τὸ τῆς ἐμῆς δια-
 νοίας ἐλλεῖπον τὸ ἐνδεὲς στοχαζόμενος. Τοῦτον τὸν μικρὸν καὶ εὐ-
 τελῆ ἔπαινον πτωχοῖς τοῖς ἐμοῖς ῥήμασιν πεπλεγμένον, ἄξιον ἂν
 ἀποκαταστήσειας, οὐχ ὡς ἱκανὸν ὄντα πληρῶσαι καὶ ὡς δεῖ δηλῶ-
 σαι τοὺς σοφοὺς καὶ θαυμαστοὺς σου τρόπους, ἀλλ' ὡς ἐξ εἰλικρι-
 145 νοῦς καρδίας τοῦτον ἐξερχόμενον πρὸς σὲ τὸν ὄντως ἄγρυπνον, νη-
 φάλιον, καλόν, πιστόν, φρόνιμον ποιμένα, τὸν τύπον καὶ ὑπογραμ-
 μὸν ὄντα τῆς ἡμετέρας σωτηρίας· οἶδαμεν τὸ ἀνάβασιν ταύτην τὴν
 ἀξιότητα κατὰ τὸν μέγαν Διονύσιον ἀνακράζεσθαι· ἀνάγει γὰρ τοὺς
 πάντας πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὄντως ἐφειτὸν καὶ κυρίως ἀγαθόν, κατακο-
 150 σμοῦσα τούτους ταῖς τοῦ παναγίου πνεύματος δωρεαῖς, ἃς ἐλπίζο-
 μεν λαβεῖν διὰ τῶν σῶν πανιερώτατε προσευχῶν καὶ συνεχῶν ἐπι-
 κλήσεων· ἐπεὶ ἀόκνως ποιμαίνεις, μᾶλλον δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν
 ὡς καλὸς ποιμὴν πρὸς τὴν ἡμετέραν ὠφέλειαν εἰς θάνατον δοῦναι
 ἔτοιμος ὢν· σπεύδεις γὰρ ἀξιόους δούλους ἡμᾶς ἀποκαταστήσαι τοῦ
 155 ἐπουρανίου βασιλέως, τοῦ τῶν ὅλων θεοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπει-
 ρον ἔλεος καὶ ἡ εὐχὴ καὶ εὐλογία τῆς σῆς πανιερώτητος φυλάξαι
 καὶ σῶσαι ἡμᾶς καὶ δώῃ ἡμῖν διηνεκῶς σκέπεσθαι ὑπὸ τὴν σκέ-
 πην τῶν πτερύγων ἧς πολυχρόνου καὶ πανενδόξου δεσποτείας τῶν
 Ἐνετῶν. Ἀμήν, γένοιτο, γένοιτο.

16

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΥΡΩΝΟΣ

1. Τὸ 1938 ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ περιοδικοῦ «Οἰκογενεια-
 κὴ Ζωὴ» μικρὸν τεῦχος περὶ τοῦ ἁγίου Μύρωνος γραφὲν ὑπὸ τῆς ἐκ
 τοῦ ὁμωνύμου χωρίου τῆς ἐπαρχίας Μαλεβιζίου τοῦ νομοῦ Ἡρακλείου
 διδασκαλίσσης Ἐλευθερίας Λιναρδάκη. Τὸ τεῦχος αὐτὸ συγκεντρώνει
 ὑπὸ ἀφηγηματικὴν μορφήν ὅσα ἀναφέρει ἡ γραπτὴ παράδοσις περὶ τοῦ
 ἁγίου αὐτοῦ, ἐπὶ πλέον δὲ παρέχει καὶ διάφορα στοιχεῖα ἐκ τῆς προ-
 φορικῆς παραδόσεως. Τὸ σεμνὸν αὐτὸ καὶ εὐσυνείδητον πόνημα ἀποτε-
 λεῖ μέχρι τοῦδε τὴν σπουδαιότεραν συμβολὴν εἰς τὴν μελέτην τῶν κατὰ
 τὸν ἅγιον Μύρωνα. Ἦδη ὅμως τὸ 1925 εἰς τὴν πολλαχῶς πολύτιμον
 «Ἱστορίαν τῆς ἐκκλησίας ἐν Κρήτῃ» τοῦ εἰς Ἡράκλειον καθηγητοῦ
 Ἐμμανουὴλ Πετράκι εἶχον τεθῆ καὶ εἶχον διαλευκανθῆ τὰ βασικώτε-
 ρα θέματα τὰ συνδεόμενα πρὸς τὸν ἅγιον αὐτόν. Παραπέμπων διὰ πε-
 ρισσοτέρας πληροφορίας εἰς τὰ ὡς ἄνω ἔργα τῶν δύο ἐκλεκτῶν αὐτῶν